

Iz 57,15-19a „...praví Hospodin.“
Ef 2,11-22 Církev ze židů i pohanů neboli **hymnus o usmíření**
Mk 6,30-34 (Člověk potřebuje odpočinek a samotu s Kristem.
U Ježíše je pravé odpočinutí.)

Sestry a bratři,

své slovo zaměřím na část dopisu apoštola Pavla Efezským, která je určena pro dnešní neděli jako epištolní čtení.

V ekumenickém překladu Písma je tento oddíl nadepsán „Církev ze židů i pohanů“, prof. Petr Pokorný ho nazval „První zásadní výrok o církvi“ neboli je to hymnus o usmíření.

Víme, že prvokřesťanské sbory tvořili židé i pohané, kteří uvěřili v Pána Ježíše jako Božího Syna. V Efezu dokonce početně převažovali pohanokřesťané. Tradiční židovské myšlení naráželo na svobodomyšlnější pojetí zbožnosti pohanů (= křesťanů z pohanů). Křesťané ze židů si stále nedovedli představit život věřícího bez povinnosti obřízky a dodržování všech židovských náboženských předpisů a nařízení, např. co se týkalo jídla (zákaz jedení vepřového masa), soboty (zákaz pohybu, práce...) a dalších. (Tedy nejen Desatera – to bylo uznáváno a dodržováno i křesťany z pohanů.) Křesťané z pohanů se nechtěli nechávat svazovat náboženskými židovskými předpisy – odmítali obřízku, jedli všechno – i maso z kulticky nečistých zvířat, apod. Chápeme, že mezi nimi vznikaly sváry a konflikty. Apoštol Pavel byl názorově na straně pohanokřesťanů, ale chtěl oba „tábory“ usmířit, sjednotit.

Na začátku našeho oddílu jakoby věřící z pohanů nejprve trochu „srazil“, uzemnil – „Vy jste opravdu byli bez Krista, odloučení..., bez účasti na zaslíbení, bez naděje, bez Boha...“ Opravdu jste byli Bohu vzdálenější než židé (než izraelský, vyvolený národ). ALE: Kvůli Ježíši Kristu jste se nyní stali blízkými. Ne pro své zásluhy, ne proto, že nechcete dodržovat židovské náboženské předpisy, ale jen a jen pro Ježíšovu oběť, pro Kristovu prolitou krev. Protože ta byla prolita za nás za všechny – za židy i pohany.

Veršem 14. začíná zmíněný **hymnus o usmíření**. „V něm = v Kristu je náš mír, on dvojí spojil v jedno, když zbořil zeď, která rozděluje a působí svár.“ Mír, vnitřní pokoj v hlubokém biblickém slova smyslu smí prožívat člověk, který se nechal – nechá usmířit Bohem. Bůh už nestojí jako přísný a tvrdý soudce proti hříšnému, odcizenému, vzdálenému člověku, nýbrž přijímá jej s láskou jako očištěného a omilostněného. Toto očištění, Boží odpuštění nesmíme však přijímat lacino, samozřejmě. Je třeba pochopit a prožít jedinečnost a nesmírnou cenu tohoto omilostnění, usmíření.

Podobně jako má svou velikou hloubku usmíření mezi lidmi: Také to nebereme jako samozřejmost, ale velmi si vážíme toho, když se s druhým člověkem pročistí vztah, když si nějaký problém – pouhé nedorozumění nebo skutečný konflikt v klidu a bez

emocí vyříkáme, ujasníme, vzájemně se omluvíme, usmíříme se. Natož usmíření s Bohem! Ovšem to předpokládá naš pokorný postoj. Jako těžko dojde k usmíření a obnovení vztahu mezi námi lidmi, když bychom si řekli: Ať ten druhý se mi omluví, na vině je jen ta druhá strana, já jsem dobrý(á) a dokonalý(á). Pak bychom žádnou radost z usmíření neprožili. Tím více ve vztahu k Bohu – na nás je přiznat svou vinu, své vzdálení se od Něho, své odcizení. Přesto nám Bůh v Kristu podává jako první ruku na usmířenou, otevírá nám svou láskyplnou náruč! Díky tomu ho smíme oslovovat (přímá komunikace s Bohem – modlitba) i oslavovat, a nemusíme se hrozit osudových sil, které by rozhodovaly o našem životě. Nemusíme se už děsit ani vlastních vin a selhání, protože jsou Kristem smazány.

Usmíření s Hospodinem je úžasná skutečnost, na kterou smíme s důvěrou spolehnout, která nám dává vnitřní pokoj a od které se můžeme „odrazit“ opět k radostnému životu.

S Božím smířením souvisí nerozlučně usmíření mezi námi lidmi. To my jsme si postavili zeď, která nás rozděluje, zeď předsudků, nedůvěry, nenávisti... Někdy postavím zeď já a chci po tom druhém člověku, aby ji zbořil. Nebo my lidé navršíme mezi sebou (obrazně řečeno) balvany a pak chceme po Bohu, aby je On odstranil!! Nebo si sami vystavíme bariéry mezi sebou a pak je před druhými viditelně odstraňujeme a pokládáme si to za zásluhu.

V epištolním i v prvním – SZ čtení byl hlásán mír dalekým i blízkým. V biblické době byli těmi dalekými pohané, cizinci, přistěhovalci, naopak židé byli těmi blízkými. V dnešní době se někdy my sami pokládáme za blízké, Bohu nejbližší, a ti druzí jsou v našich očích těmi dalekými, Bohu vzdálenými. Kristus toto dělení ruší, On přináší mír (usmíření, odpuštění) dalekým i blízkým, nám všem!

V závěrečných verších (v.19-22) jsou užity známé obrazy – přirovnání:

Obrazy lidu (obce) a rodiny vyjadřují, že věřící člověk je určen pro vztahy – pro vytváření obecnství a Bohem a s druhými lidmi (s bratry a sestrami).

Obraz stavby znamená pevný základ církve, který máme jedině v Kristu. Všechny jiné základy, hodnoty, na kterých bychom stavěli, padnou.

Obraz chrámu, který roste, vystihuje skutečnost, že Kristova církev není a nemá být neměnná, statická, do sebe uzavřená. Navzájem se smíme a máme napomínat a vést, abychom společně rostli. Stavba roste, když je pevně spojena.

I my můžeme růst (vnitřně i navenek – misie), jestliže jsme zakotveni v pevném základu = ve svém Pánu a jestliže jsme vzájemně pevně spojeni láskou a smířením.

Amen.

(Jindřiška Buttová, 6. 8. 2006 Praha 4 - Krč)